

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/918/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210423
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3512210423.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa Z., zastúpeného L. proti odporcovi S., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 6C/211/2012-92 zo dňa 03. októbra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a odporcovi náhradu trov konanie nepriznal. Zároveň konanie neprerušil z dôvodu, že navrhovateľ žiadal nariadené pojednávanie zrušiť a opätovne navrhol konanie prerušiť, a to z tých istých dôvodov, ako navrhol prerušenie konania dňa 12.11.2013, pričom o tomto jeho návrhu bolo právoplatne rozhodnuté. Návrh na prerušenie konania bol uznesením tamojšieho súdu zo dňa 04.11.2013, sp. zn. 6C/221/2012 zamietnutý. Na základe odvolania navrhovateľa preskúmal predmetné rozhodnutie odvolací súd, ktorý ho ako vecne správne potvrdil uznesením zo dňa 06.02.2014, č.k. 4Co/964/2013-59. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.01.2014. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora O.. X. D. bola doručená exekučnému súdu dňa 29.04.2010 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 29.10.2010 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie a Krajský súd v Trenčíne následne uznesením zo dňa 24.01.2011, č.k. 5CoE/458/2010-25 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesením tamojšieho súdu zo dňa 27.09.2011, č.k. 7Er/388/2010-29 bolo následne exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.10.2011. Súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010 a účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ďalej § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného z zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V prvom rade súd uviedol, že ak by pri vybavovaní predmetnej exekučnej veci došlo k prietahom, navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Navrhovateľ nepodal účinne ani sťažnosť na prietahy konaní predsedovi súdu s vybavením sťažnosti tak, aby bolo konštatované, že v exekučnom konaní došlo k zbytočným prietahom. Rovnako nemal súd preukázať, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Je teda zrejmé, že navrhovateľ v predmetnom konaní neurobil žiadne úkony, ktoré by viedli k snahe doceliť urýchlené konanie vo veci. Ďalej mal za to, že navrhovateľ vznik majetkovej škody nepreukázal. Navrhovateľ si uplatňoval svoj nárok z titulu majetkovej škody z titulu nemajetkovej ujmy sumu ako následok nesprávneho úradného postupu súdu. S týmto okresný súd nesúhlasil, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré malo vyvolať zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva že, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Skutkové tvrdenia navrhovateľa, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 30.01.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 318 dní sa ukázali ako nepravdivé. Zo spisu tamajšieho súdu, sp. zn. 7Er/388/2010 okresný súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 29.04.2010, pričom podanie návrhu na začatie exekúcie súdnemu exekútorovi je z pohľadu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia bezvýznamné. Súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti 29.10.2010. Dal do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku, sp. zn. 4Cdo/24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011, pričom z uvedeného teda vyplýva, že postup súdu, zahrňujúci právne posúdenie veci, skutočnosť, že súd je oprávnený v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, na tento účel zistiť skutkový stav, vybrať, aplikovať zvolený právny predpis na skutkový stav, ktorý následne nájde výraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za nesprávny úradný postup na účely zákona č. 514/2003 Z. z. a zodpovednosť štátu za takýto nesprávny úradný postup je vylúčená. Už vôbec neprichádza do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a navrhovateľ sa však svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia ani nedovoľáva. Oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z citovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie. Je správny postup exekučného súdu, ktorý „vstupuje“ do rozsudku rozhodcovského súdu a posudzuje platné uzavretie rozhodcovskej doložky. V zmysle uvedeného potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu v uplatnenom nároku považoval za neopodstatnené, preto navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Súdu lehota na rozhodnutie o žiadosti v prípade, keď zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom dobu na rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky, túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považoval súd za primeranú. Súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ vôbec ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody a nemajetkovej ujmy, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdeným postupom. Majetková škoda vyčíslená navrhovateľom v žiadnom prípade nevznikla v dôsledku postupu súdu, keď exekučný súd v súlade so zákonom a rozhodovacou praxou mohol a aj skúmal materiálnu vykonateľnosť rozsudku rozhodcovského súdu v súlade s § 45 zákon o rozhodcovskom konaní. Za nevyožiteľnosť pohľadávky v danom exekučnom konaní si zodpovedá výlučne oprávnený, ktorý zaviniel zastavenie exekučného konania. Takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody. Vzhľadom na uvedené považoval súd návrh v celom rozsahu za neopodstatnený, preto ho zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého by úspešnému odporcovi patrila náhrada trov konania, tento si však žiadne trovy konania nevyčísľil a tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil súd svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný

ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 30.01.2011, pričom konanie začalo dňa 18.03.2010, to znamená, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 318 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred okresným súdom tvrdenie navrhovateľa sa nezakladá na pravde.

Ako konštatoval súd prvého stupňa, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dňa 29.04.2010 na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 29.10.2010 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie a Krajský súd v Trenčíne následne Uznesením zo dňa 24.01.2011, č.k. 5CoE/458/2010-25 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď exekučný súd vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v návaznosti na ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, zákone o spotrebiteľských úveroch, bol exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd tento prieskumu vykonal a dospel k záveru, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je z tohto dôvodu potrebné zamietnuť. Spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdného dvora EÚ. Nemožno

sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Odvolaací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia (za stavu, kedy právny predpis v tomto čase v sebe nezakotvoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia, čo nie je možné zamieňať s pojmom vydanie poverenia) v lehote 6 mesiacov od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Preto odvolaací súd poukazuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolaací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/370/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Barbara Plaskurová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Následne bola vec na základe pokynu Spr. 299/2014 C - I. náhodným výberom dňa 30.04.2014 pridelená sudkyňi Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Lenke Pavlovičovej, pričom Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 02.06.2014, sp. zn. 17NcC/44/2014 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Lenka Pavlovičová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolaací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal, z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania, resp. zrušenia pojednávania a prerušenie konania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 4 napadnutého rozsudku.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 27.08.2014. Termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 28.10.2013, ktoré bolo súdom odročené na neurčito z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa uznesením zo dňa 04.11.2013 zamietol a toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením zo dňa 20.01.2014. Zohľadniac uvedené nie je zrejmé, na základe čoho navrhovateľ v odvolaní namieta, že súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ v priebehu konania podal celkovo dva krát v totožnom znení, nerozhodol osobitne, keď uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené a navrhovateľ proti nemu podal odvolanie. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil. Okrem uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že o totožnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd prvého stupňa rozhodol jeho zamietnutím opakovane aj v rámci odvolaním napadnutého rozsudku, preto námietka navrhovateľa v tomto smere nemôže obstáť. Následne bol druhý termín pojednávania vytýčený na 03.10.2014, na ktoré bol navrhovateľ opäť prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne predvolaný, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 27.08.2014, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Nedôvodne navrhovateľ v podanom odvolaní namieta, že súd doplnil skutkový stav dokazovaním bez nariadenia pojednávania. Ako vyplýva z obsahu spisu, navrhovateľ sa nezúčastnil pojednávania nariadeného na deň 03.10.2014, a to ani napriek mailovému podaniu, ktorým súd (č.l. 86 spisu) navrhovateľovi oznámil, že jeho žiadosť o zrušenie termínu pojednávania neakceptuje a pojednávanie vo veci sa uskutoční.

Odvolací súd preto zdôrazňuje, že v prejednávanej veci nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90 % nevzťahujú na prejednaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.